

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/224/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233374
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112233374.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 13C/240/2012-55 zo dňa 7. januára 2014, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh, v ktorom sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi zaplataenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej navrhovateľovi tvrdením nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresný súd Žilina. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia v exekučnej veci navrhovateľa ako oprávneného vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 14030/2010 (výrok II). Okresný súd zamietol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd (výrok I).

Okresný súd mal z pripojeného exekučného spisu preukázané, že k vydaniu poverenia došlo po zákonom stanovenej lehote. Avšak túto skutočnosť nepovažoval za nesprávny úradný postup. Rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku (ktorý bol exekučným titulom), nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno podľa názoru okresného súdu považovať za nesprávny úradný postup. Zdôraznil, že súd nie je administratívny orgán, ktorý automaticky udeľuje poverenia na žiadosť exekútora. Ide o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Vzhľadom na to, že pre také rozhodnutie nemal k dispozícii všetky potrebné podklady a vzhľadom aj na závažnosť a obtiažnosť veci (spotrebiteľskej) pri dodržiavaní zvýšenej ochrany spotrebiteľov nebolo možné, aby súd rozhodol v zákonnej 15-dňovej lehote o udelení poverenia. Okresný súd tak dospel k záveru, že vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote bolo síce porušením zákona, ale z objektívnych dôvodov prihliadajúc na zvýšenú ochranu spotrebiteľa. Vzhľadom na všetky skutočnosti ako je dĺžka porušenia, vykonávanie úkonov súdu počas tej doby na zabezpečovanie podkladov pre rozhodnutie s poukazom na zvýšenú ochranu spotrebiteľov okresný súd ustálil, že konštatovanie takéhoto porušenia je dostatočným zadosťučinením. Zároveň zdôraznil, že navrhovateľ vystupuje ako podnikateľský subjekt,

ktorý uzatvára obdobné zmluvy s množstvom dlžníkov - spotrebiteľov. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať na neho veľký ekonomický dopad, ako aj na jeho existenciu. Okresný súd nezistil, že by v predmetnej exekučnej veci navrhovateľ využil nejaké právne prostriedky do vydania udelenia poverenia a teda, že chcel zvrátiť ten stav, v ktorom pociťoval podľa jeho uvedenia neistotu a frustráciu. Zároveň zdôraznil, že navrhovateľ ničím hodnoverným nepreukázal majetkovú škodu ani nemajetkovú ujmu. Ním tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu a tvrdenými prietahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, a bez tvrdených prietahov by nebolo došlo k vzniknutej škode. Teda navrhovateľ nepreukázal splnenie ani jednej z podmienok, preto okresný súd žalobný návrh zamietol.

Za nedôvodnú považoval žiadosť navrhovateľa na prerušenie konania. Dospel k záveru, že nie je daný žiaden zo zákonných dôvodov, či už podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ alebo 109 ods. 2 písm. c/ na takýto procesný postup. Otázka zákonného sudcu bola vyriešená rozhodnutím krajského súdu, ktoré je rozhodnutím konečným a teda rozhodnutie súdu vo veci samej nezávisí od žiadnej otázky, ktorú by súd nebol v prejednávanej veci oprávnený riešiť.

O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnému odporcovi náhradu trov nepriznal, nakoľko tento si ich nevyčísľil a z obsahu spisu ani nevyplýva ich vznik.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Namietal, že okresný súd nepostupoval správne, pokiaľ vec prejednal v jeho neprítomnosti, ako aj prítomnosti jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Svoju neúčast' na pojednávaní riadne a včas ospravedlnil a uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spájané s označenými dôvodmi. V žalobnom návrhu urobil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti tohto sudcu nemožno považovať za nestranného.

Namietal, že konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy, pretože súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd vydaním meritorneho rozhodnutia predbehol účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, čím došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a meritorne rozhodnutie je predčasné. Tým, že súd rozhodoval bez jeho prítomnosti došlo k porušeniu práva na kontradiktórne konanie, nebol z tohto dôvodu riadne oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k ním vyjadriť a rovnako nemohol navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. K porušeniu zásady kontradiktórnosti došlo aj tým, že vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie a okresný súd neprihliadal nato, že boli splnené podmienky pre vydanie rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., keďže odporca sa k žalobnému návrhu v stanovenej lehote nevyjadril.

Nepovažoval za správne závery okresného súdu týkajúce sa nedôvodnosti uplatňovanej skutočnej škody ako nemajetkovej ujmy. Uviedol, že okresný súd sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu, úplne však ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržania a správy informačného systému a výdajov na administratívne spracovanie urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, z poštovných a telekomunikačných výdajov. V tejto súvislosti preto považoval prvostupňové rozhodnutie za nepreskúmateľné.

Nesúhlasil ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník - povinný. Pravým právnym titulom danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Súd zistil, že nebolo o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodnuté v zákone stanovenom čase. Túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nevysvetlil objektívne udržateľným a ospravedlňujúcim dôvodom. Jeho rozhodnutie je vnútorne rozporné, pretože napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil aj svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Všetky problémy, ktoré boli vyvolané nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastaviť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za

porušenie práva. Jasne a zrozumiteľne opísal aké problémy nastali a vyplatenie spravodlivej satisfakcie oprel aj o podstatnú judikatúru Ústavného súdu spojenú s porušovaním v žalobe označovaných práv.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (podľa § 214 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhnúť jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť a bol by poučený aj o predbežnom právnom posúdení (§ 118 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku odvolateľa, že vo veci nerozhodoval zákonný sudca. Zákonná sudkyňa správne postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevylúčení. Odvolateľ v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevylúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3Nc 14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo 201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej neustrannosti.

Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 88/2013 z 06.02.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktorý okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovania, ktoré sú len opakovaním žalobného návrhu a to bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody meritórneho rozhodnutia, ktoré sa s vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu vysporiadalo vo vecnej a konkrétnej rovine.

V tejto spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“ nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, resp. možnosť zaoberať sa predmetnou odvolacou námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí, takéto tvrdenie okresný súd nevyvodil a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Navrhovateľ v úvode odvolania uvádzal, že rozsudok okresného súdu napáda „v celosti“, teda aj vo výroku, ktorým nebolo vyhovené jeho žiadosti na prerušenie konania. Aj v tomto prípade je súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ však v súvislosti s touto časťou rozhodnutia, napriek tomu že ho napadol, neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré ho považuje za nesprávne. Krajský súd preto v tejto časti rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia na ktoré v podrobnostiach v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje.

Odvolací súd nepovažoval za pravdivé tvrdenia navrhovateľa, že prvostupňový súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá súvisela so správou pohľadávky počas nečinnosti exekučného

súdu a že ignoroval všetky ostatné tvrdenia týkajúce sa uplatnenej škody, čím sa stalo jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Prvostupňový súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, poukázal na jednotlivé zložky, z ktorých sa navrhovateľom uplatňovaná škoda skladala. Položkami, ktoré ju tvorili, sa dostatočným spôsobom zaoberal a konštatoval, že náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca ako aj náklady na udržiavanie a správu informačného systému musel navrhovateľ vynaložiť aj vtedy, ak by exekučný súd o návrhu na zmenu exekútora rozhodol v zákonnej lehote. V tejto súvislosti mal zato, že navrhovateľ netvrdil o aké pracovné úkony ide, ani aké konkrétne náklady týkajúce sa udržiavania správy informačného systému boli vynaložené. Po zosumarizovaní týchto skutočností dospel k záveru, že samotný vznik škody navrhovateľ nepreukázal. Z týchto skutočností je dostatočným spôsobom zrejmé, že okresný súd nepovažoval navrhovateľom tvrdenu škodu za preukázanú. Ak navrhovateľ chcel v konaní pred prvostupňovým súdom predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, v realizácii tohto procesného práva mu nič nebránilo.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolaním nezvykli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.